

Vodeje satana k vrnitvi in odrešenju

Če je stvar takšna, bi lahko pač marsikdo dejal: Tako zelo slabo kaže zaželenemu poboljšanju prvega padlega duha in njegovih pomagačev. Kajti če bo preostal in najpodlejši del njegove duše kot usedlina in žindra vse materije, kot temelj novega stvarstva, tedaj bo pač v tej žindrasti Zemlji ostal ujet tudi njegov duh. Kajti noben duh nikoli ne zapusti svoje duše, pa naj je substancialna ali materialna.

Da, pravim JAZ, s poboljšanjem in vrnitvijo tega duha in njegovih pomagačev ne kaže dobro. Preostala je ravno še ena sama iskrica možnosti, toda ta je tako majhna, da bi jo komaj z mikroskopom lahko zaznali. Šele po glavni preizkušnji tega duha se bo pokazalo, ali bo spoznal, da mu je bilo vse duševno odvzeto, in se je pokazalo v božjem veličastvu. Tedaj ne bo več nobenega sonca in nobene Zemlje v širnem prostoru stvarstva. Kajti do tedaj bodo vsa vidna telesa popolnoma predala svoje ujetnike. **In** tedaj nikjer ne bo več najti nikakršne materije, temveč samo duhovno novega neba in nove Zemlje. Stara Zemlja se bo skrčila kot jabolko, ki se vedno bolj suši. To pa bo tudi ostanek, ki bo preostal od vse stare materije, namreč poslednja žindra čisto satanskih, duševno najhudobnejših inteligenčnih delcev, ki Satanovega duha ne bodo zapustili skupaj z njegovimi pomagači vred.

Določiti pa, kdaj se bo to zgodilo, bi nikomur nič ne koristilo. Kajti na tej naravni Zemlji tega pač noben človek ne bo doživel. V duhovnem svetu pa bo vsakemu popolnemu duhu prav malo mar, kaj se je zgodilo z nesnago.

Zgodilo se bo pa to, da bo ta duh s svojo najtrdnjšo žindrasto ovojnico vržen v neskončnost in njegovega padca ne bo nikoli konec. V vse globine globin bo padel, v morje srda in bo vedno bolj trpel, kolikor globlje se bo pogrezal v vedno strašnejše morje srda, ki nima dna. Toda čeprav je to morje srda ogenj vseh ognjev, ne bo nikoli uničil tega bivališča. Tedaj bo tako, kot je zapisano: "Vsa hudobija se je pogreznila v večno brezno in bila požrta za večno, in nikoli več ne bo nobene hudobije v vseh prostorih neskončnosti!"

Dokler še obstaja Zemlja ima vsak duh, tako tudi najhujši, možnost stopiti na pot kesanja, ponižnosti in poboljšanja. Ko pa bo ta čas potekel, potem tudi možnost vrnitve za vse večne čase ne bo več mogoča. Dolgo bo še trajalo, preden bo Zemlja izročila vse svoje ujetnike, saj je še precej velika. Še nekaj milijonov zemeljskih let bo preteklo, preden bo Zemlja v ognju Sonca opravila svojo poslednjo preskušnjo. Kar se bo tedaj še lahko razkrojilo, bo doseglo svobodo. Česar pa niti ogenj Sonca ne bo mogel razkrojiti, bo za večno ostalo žindra kot ječa za Najzlobnejšega - in to bo poslednja in večna smrt.

Za nas bo vredno zvedeti, kje v tem Zemljinem telesu je resnično nahajališče najhudobnejšega duha: ječa tega duha je v središču Zemlje, ne pa morda v srcu ali v katerem drugem Zemljinem organu. Sedež tega hudobnega duha je pravo najtrdnjše središče, na katerega vse pritiska, da se ne bi premočno premikal in uničil Zemlje. Če bi mu pustili samo malo svobode, bi v trenutku uničil ne samo to Zemljo, temveč vse

vidno stvarstvo. V njem je silna moč, ki jo lahko zadržujejo le najtežje vezi. Sam JAZ kot Gospod SEM ga lahko vklenil z njimi. Čeprav je tako zelo zvezan, pa vendar lahko svojo največjo zlobo pošilja v dvigajoče se specifike. Ta sapa njegove volje je še vedno dovolj mogočna, da vsadi v vse duševne specifike smrt, kateri so zaradi tega vedno podvržene vse stvari na Zemlji. Kajti vse organsko je uničljivo in vsa materija nosi v sebi smrt in uničenje.

Vse to izvira iz diha volje Najhudobnejšega, katerega zloba je tako neopisna, da si o tem niste sposobni ustvariti niti najmanjšega pojma. Najmanjše spoznanje resnične zlobe tega duha bi bilo že samo smrtonosno. Vse, kar ste slišali o tem duhu, so samo oddaljene senčne podobe, od vseh strani obdane z MOJO varovalno milostjo.

[Jakob Lorber](#)
[Zamlja in luna](#)